

Перша моя зустріч із Києвом відбулася влітку 1968 року. Я приїхав збирати матеріал для дипломної роботи, до захисту якої готувався в Саратовському художньому училищі. Тема — «Слово о полку Ігоревім». (Диплом я тоді захистив, але матеріали з цієї теми збираю дотепер).

Билинні пагорби, стрімко напливаючі, перетворилися на зелені кручі, нависли громадами дзвіниць, затуляючи розпелене сонце, потім плавно розгорнулися зеленими боками й втягли поїзд у язичницьке урочище. Хід пасажирського поїзду сповільнився, і він із зупинками, крадькома, як казковий змій у своє лігвище, поїхав прокрадатися в місто.

Я — у Києві.

Прохолодні сутінкові простори Святої Софії — початок моїх мандрів. Стіни храму вдвляються в мене очима прашурів.

Київ — нескінченні підйоми та спуски.

Андріївський узвіз, вимощений кругляком...

Після дощу просто посередині вулиці несеться стрімкий потік...

Дерев'яні сходи з Володимирської гірки на Поділ...

Підйом вузькими кам'яними сходами в товщі стіни до розписів Врубеля в Кирилівській церкві...

Спуск крутими авунними сходами

Лавра. Погляд.
1989 р. Літографія

Золоторітський сквер.
Зима. 1991 р. Папір, олівець

Каліграфічний аркуш із цитатою
М. Булгакова.
1988 р. Кольоровий папір,
пензель, гуаш

На схилах Дніпра.
1984 р. Папір, туш, пензель

із другого поверху музею декоративно-ужиткового мистецтва в Лаврі...

Цей перелік може тривати й тривати. У кожного киянина він свій.

На жаль, я не знаю жодного художника, для якого Київ є містом-фетишем (як, наприклад, Вітебськ для Шагала).

Це ÷удове місто відображають поверхово — собори, каштани під ÷ас цвітіння, — не помі÷аю÷и тривожних розломів його спусків і ярів, не від÷уваю÷и багатовікової аури його підйомів і падінь, які так від÷ував Булгаков: «...эх жем÷ужина Киев — тревожное ты место».

Як на мене, найкраще описав Київ художник Олександр Богомазов: «...Київ ...в усьому своєму пласти÷ному обсязі сповнений ÷удового, розмаїтого, глибокого динамізму. Вулиці впираються в небо; форми пружні; лінії енергійні й могутні — падають, розбиваються, співають і грають... поки не заспокояться на тихому лівому березі Дніпра».

Олександр Богомазов описував Київ як кубофутурист, а я, ÷итаю÷и його рядки, — ба÷у бароковий Київ.

